

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1^{te} Maj 1892.

41de Årgang.

Forsyrets specielle Styrelse.

I Kirkens tidligere Dage led de Sidste-Dages Hellige mange Uddelser ved at blive drevne fra deres Hjem og fra Stat til Stat i den amerikanske Union. Zions Lejr var en Organisa-
tion af Mænd, som i Foraaret 1834
vare udvalgte fra de Helliges Tal i
Kirtland, Ohio, og andre Steder for
at rejse til Missouri, Hundrede af
Mile i Vest, for der at hjælpe de
Hellige, som vare blevne udkastede fra
deres Hjem og drevne fra deres Ejendomme ved Bobelbold. Eldste L. D.
Littlefield, en gammel, ærværdig Mand,
bosat i Utah og et trofast Medlem af
Kirken, var, endskjont den Gang kun
en ung Mand, Medlem af den berømte
Zions Lejr, hvis Ansører var Profeten
Joseph Smith. Eldste Littlefield har
fornylig skrevet en meget interessant
Skildring af sine Erfaringer ved nævnte
Lejr i The Juvenile Instructor.
Vi meddele „Stjernen“s Læsere følgende Uddrag af denne hans Beretning:

„Profeten Joseph Smith i Zions Lejr.
Det Arbejde og de Pligter, som nødvendigvis maatte udføres af Medlemmerne i Zions Lejr, Dag efter Dag og Nat efter Nat, vare meget besværlige. De fleste af dem gif tilfods den største Del af Bejen. Da Profetens Pligter vare af en saadan Beskaffenhed, at han ikke kunde udføre dem og paa samme Tid gaa tilfods, havde han forsøkket sig en let Vogn uden Kalesche — foruden Bagagevogn. Han var ofte nødsaget til at høre flere Mil ud af den Kurs, som Resten af Selskabet fulde folge, for at udføre Forretninger eller for at have en Sammenkomst med nogle af de ledende Mænd i Staten for at dæmpe Bevægelsen, som her og der viste sig imod at tillade os at rejse igjennem Landet med et saa stort og velindovet Mandstab. Ofte maatte han tage nogle faa Mænd med sig. Naar der ikke var nogen særligt Forretning at udføre, tog han ofte sin Broder Hyrum eller to, tre andre ledende

Mænd op i Vognen for at føøre med sig, uden Twil for at raadføre sig med dem angaaende den viiseste og bedste Fremgangsmaade under de vanskelige Omstændigheder, hvori de vare stillede, og som syntes at true vor Fremrykning.

Indvilkede Vanskeligheder syntes at blive hyppigere og hyppigere, jo længere vi næede imod Vest, og jo nærmere vi kom til vort Bestemmelsessted. Udsigterne til at naa de vestlige Dele af Staten Missouri vare undertiden mørke paa Grund af de mange Forhindringer, som kom i Vejen, og havde det ikke været for den store Tiltro, som Profeten og Alle i Vejren fæstede til Gud, at han vilde styre Alt til det Bedste, havde vi sikkertigen været tilbjselige til at opgive Tanken om at naa saa langt imod Vest. Men Dag efter Dag opsteg de Trofastes Bonner til Jehovahs Throne, at han vilde formilde Folkets Hjerter og lede dem til Venlighed imod os, eftersom vi ikke havde noget Ondt i Sind og kun ønskede deres og Landets Velserd. Vi droge frem med Tro, og Herren hørte og besvarede vores Bonner.

Det maa have været den 22de Juni 1834, at vi sloge Lejr ved Fishing River i Staten Missouri, da en meget vigtig Aabenbaring, given paa dette Sted, og som findes i Værdommens og Pagtens Bog, er under denne Dato. Ved at læse denne Aabenbaring vil man finde de egenlige Aarsager, hvorfor Zions Lejr var organiseret og udsendt fra Kirtland, Ohio, for at rejse til de vestlige Dele af Staten Missouri. Disse Aarsager ere saa tydeligt forklarede i omtalte Aabenbaring, at det er unødvendigt for mig at tilføje nogle Anmærkninger desangaende. Men jeg vil prøve paa at give Læseren en Stildring af nogle af de Tildragelser, som

fandt Sted, medens vi laa i Lejr der og i Omegnen.

Saavidt jeg erindrer, var det omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen den 22de Juni 1834, at vi sloge Lejr ved denne Flod (Fishing River). Jeg er ikke sikker paa, enten den Aabenbaring, som jeg her hentyder til, var modtaget den samme Dag, som vi ankom til nævnte Sted, eller om den blev modtaget den følgende Dag; det vil maaske være nok at vide, at denne Aabenbaring blev modtaget, medens vi laa lejrede paa dette Sted.

Da vi ankom til Fishing River var Dagen varm, og Vejret meget behageligt; jeg tror ikke, der var en Sky paa Himlen, og Floden var i saa god Tilstand, at vi kunde vade over den. Brodrene, som havde undersøgt Vandets Dybde, berettede, at hvor vi skulle vade over, var den ikke over et Par Fod. Vi havde Tid nok til, at vi kunde have gaaet over Floden og slaaet Lejr paa den modsatte Bred, længe før Mørket inddraadte; men Brodrene sollte sig tilskyndede til ikke at foretage Overrejsen paa denne Dag. Snart vare vi sysselsatte med at opsette vores Telt og arrangere vores Vogne, som vi plejede at gjøre.

Medens vi vare bestættigede med at gjøre Ild og berede vort Aftensmaaltid, kom to eller tre Mænd hurtigt ridende ind i vor Lejr og begyndte paa en gudsbespottende Tirade om Joseph Smith og „Mormonerne“ og forlangte at vide, hvad saa mange af de fordomme „Mormoner“ havde der at gjøre, og hvad de rejste gjennem Landet for. Under de værste Eder og Forbandelser erklaerede de, at vi havde naaet vor Rejses Ende; ligeledes sagde de, at en stor Hær paa mange Hundrede bevæbneude Mænd snart vilde komme til

Vadestedet paa den anden Side af Floden, og at vort hele Selskab vilde blive dræbt før den næste Dags Morgen. I al Ro og Stilhed, men paa det Bestemteste protesterede Profeten imod en saadan Fremgangsmaade. Han forsøgte paa at berolige deres Sind og tilfredsstille dem med Forsikringen om, at vi var fredelige Folk og kun havde de bedste Følelser mod alle vore Medmennesker.

Bed Begyndelsen af disse Mænds Tilstedekomst troede jeg, at de vare drukne, men enten de nu vare i en saadan Tilstand eller ikke, vare de meget højrostede og ivrige i at udøse deres Forbandelser over „Mormonerne“ og „Jo Smith,“ som de kaldte Profeten. Ved dette uventede Besøg blev selvfølgelig hele Lejrens Opmærksomhed fæstet paa disse Personer, og vi kom tilstede for at se, hvad der var paa Færde. De fremmede Mænd havde gjort Holdt paa Midten af Landevejen, medens vore Telte vare paa begge Sider af samme.

Profeten Joseph og nogle af de ledende Mænd i Lejren kom hændelsesvis i Nærheden af det Sted, hvor disse ubudne Gjæster gjorde Holdt og paa-begyndte deres Optojer. Medens mange af Nyggjerrighed havde indfundet sig paa Stedet, var jeg i Udkanten, men nær nok til, at jeg tydelig kunde iagttagte den store Forstjel mellem Profeten Joseph og Brødrene og Udspeendet af disse raa, djævelske Mænd, som de sad der paa deres Heste og udtalte deres ugrundelige Trudsler om Mord, fraadende af Brede, medens de sloge om sig i Luften og gjorde Grimacer for at lægge Vægt paa deres Udtalelser overfor de Hellige.

Profeten Joseph vedligeholdt sin almindelige, værdige Opræden, og det lykkedes dem ikke paa nogensomhelst

Maade at gøre ham vred. Venligt, men med Bestemthed, forsikrede han dem om, at under Næsten af vor Rejse skulle den samme Rosighed og Retfærdighed imod Statens Indbyggere blive vedligeholdt fra vor Side, som vi havde iagttaget, saa langt, som vi vare komne. Han fortalte dem, at vi ikke havde bedt Nogen om Hjælp paa vor Rejse, uden at vi havde betalt Alt, som var bleven forlangt derfor; at vore Hensigter vare ærligt og redeligt at betale for alle Hovedvarer eller andet Forraad, som Nogen maatte forsyne os med under vor Rejse; at vi kun, som amerikanske Borgere, forlangte den Rettighed at rejse gennem Landet i Fred og Ro, og at vi i enhver Henseende agtede at respekttere vores Medborgeres Rettigheder. Han var ikke det Mindste nedslaaet ligeoverfor dem; men i den korte Tid, de vare der, forsøgte han med Flid paa alle Maader at faa dem til at forståa, at vore Hensigter kun vare at gaa frem paa en ærlig og retsfærdig Maade. Til sidst gav Mændene deres Heste Tojlerne og medens de i Bildhed sporedes de stakkels Dyr, udstodte de deres Forbandelser med Forsikring om, at Alle i vort Selskab skulle blive myrdede i Mattens Løb. Saa snart disse Mænd havde forladt os, og vi fuldte Tid til at se os lidt omtring, opdagede vi, at Hinulen i Hast blev overtrukken med mørke, tætte, truende Skyer. Jeg tror ikke, at vi alle vare færdige med at spise vort Aftensmaaltid, førend Regnen styrte ned, ledsgaget af en ualmindelig stærk Storm. Winden var saa voldsom, og Regnen faldt med en saadan Hastighed, at vore Telte og Bogne ikke ydede os den ringeste Beskyttelse, og i en meget kort Tid vare vi Alle gennemvaaede, og næsten ikke i Stand til at udholde de frygtelige Windstød. Vor Tilstand var i Sandhed kritisk.

I Nærheden af, hvor vi vare lejrede, var et stort Førsamlingshus, opført af Tømmer; vi vare i saa mislig en Stilling, at vi vare nøbsagede til at føge Ly indenfor dets stærke Vægge. Døren var laaset, men da vinduerne med Lethed lod sig aabne, fik vi paa denne Maade Adgang. Dersom vi ikke vare komne derind, vilde vores Lidelser være blevne store og maaske ledsagede af dødelige Følger, i det Mindste for Nogle af os.

Jeg har været ude i mange Regnstorme i forskellige Dele af Verden men aldrig set nogen, som nær kunde maales med den Ørfan, eller, hvad Vandmængde angaar, med den Styrte-regn, som jeg var Bidne til i dette Tilsælde. Hvad der gjorde denne Storm endnu værre var de ualmindelig store Hægl, som i Massevis og med Heftighed slyngedes omkring af Binden, der fistede gennem Skoven, som omgav vort midlertidige Tilsflugtssted, hvad der foraarjagede, at Træer styrtede om, og stærke Grene afbrødes. De mægtige Brag fra dette og Træernes stønnende Falder tjente til at forsøge de Rædsler, som ledsagede Stormens Gny.

Himmelhævningens store elektriske Batteri syntes at være i stor Virksomhed, saa at denne Nat, der dog ellers var saa mørk, som Nat kan blive, ofte var saa oplyst af Lynilde, at vi vare i Stand til at se bort i en lang Afstand og tydeligt iagttagte de omstyrrende Træer og de afrevne og sondersplittede Grene, som med Voldsomhed fastedes til Jorden. Vi følte os taknemmelige mod Herren for vor Beskyttelse og Bevarelse fra Ødelæggelse ved at finde Ly i det tætte Tømmerhus. Elementerne vare i Sandhed i Oprør ved denne Bejlighed, og tilslagneladende kappedes de om Overmagten. En Sammenblanding af Hægl, Regn, Wind,

Lys og Mørke, gav det Hele Uldseendet af en stærk Kamp imellem disse mægtige Elementer.

Over os var himlen saa aldeles oplyst af Lyrene, at de vældige, mørke Sker saa ud som uhyre Mæsser, drægende gennem det klare, udstrakte Himmelrum. Gennem vinduerne i vort Tilsflugtssted betragtede vi dette sælsomme Skue, og Beundring fyldte vort Sind, da vi overvejede de store Vidunder, som Naturens Gud havde tilvejebragt for vor Frelse.

Tordenens Røst indgjød Forstrækkelse i vores Hjenders Hjerter og raabte advarende til dem, som fred imod Sandhed og Retfærdighed; til dem, som bevæbnede og brændende af Blodtørst vare forsamlede i en Hær paa den anden Side, færdige til paa Timen at oversalte og udrydde os. Og denne Torden rykkede selve Jorden med en Kraft, som om den truede med at aabne sine Huler og sluge Alt, som var indenfor dette uhyre Stormvejrs Omraade. Men vi forlod os paa Herren og skuede med Haab og Fortrostning til hans guddommelige Beskyttelse; thi vi vidste, formedelst Troen, som var nedlagt i vores Hjarter, at han var i Stand til at bevare os. Jeg kan ikke beskrive, hvormeget vores Heste led, men at bedonne deres Lidelser fra den strækkelige Styrte-regn og de store Hægl, som slyngedes imod dem af den heftige Wind, maatte de have været frygtelige. Dog erfarede jeg, at de vare stillede paa Læsiden af Bognene og den store Bygning, som gav os Ly, saa at ogsaa de paa denne Maade tildeles vare beskyttede. Næsten Alt i vores Bogue var gjennemblødt og kunde ikke bruges, førend det blev tørret.

Tilsidst var den strækkelige Nat tilendebragt, og Morgensolen frembrød med sine herlige Straaler, hvis liv-

bringende Øhs adspredte Mørket og aabenbarede for vort Blik Skovens og Markens hærgede Tilstand. En til-sjneladende Forandring var sket ved de krigende Elementers Raseri. Øde-læggelse og Ruin mødte Øjet alle Begne; Træer var rykket op med Nøde, og Grene i store Mængder laa ophobede paa Jorden. Men den nyfodte Dags Hærlighed og den varme Junisol vare snart behjælpelige med at forstjonne Naturen. Fuglene sang deres lisfligste Sange og kvidrede i Træerne, som om de fornndrede sig over, hvad der var hændt.

Brodrene paavirkedes ogsaa af Fugle-jangens aandfulde Indsydelse; de glædede sig ved Morgenens herlige Glans og tækede Gud for, at han havde bevaret dem og forøget deres Tro og Tillid til ham og til hans al-vise Forshus Sthrelse. I Haft gjorde vi Undersogelser her og der i Skoven og fandt, at Ødeleggelsesmærkerne, som Stormen havde efterladt sig, overgik al Forventning. Fra Stedet, hvor vi havde slaet Lejr, funde vi høre Vandets Brusen i Floden, og da nogle af vore Brodre snart kom tilbage til Lejren, forsikrede de os om, at Vandet i Fishing River var 40 Fod dybt! Da vi sloge Lejr der, var det kun et Par Fod dybt! Hvad bragte dette os til at forstaa? Vi forstode heraf, at den Almægtige havde sendt denne Storm for derved paa sin særegne Maade at beskytte Zions Lejr. Dette var for os en meget thdelig og letfattelig Kjendsgjerning, og paa Grund deraf vare vore Hjerter fyldte med usigelig Tak-nemmelighed mod vor himmelske Fader for hans guddommelige Sthrelse.

. Vi beredte os til at fortsætte vor Rejse, saa snart det var os muligt, efter at have nydt en meget farvelig Frokost. Vi fandt paa mange Steder

Bejen bestroet med Grene og nogle saa Træer, som vi maatte rydde bort, før vi kunde gaa videre. Bejen var naturligvis meget mudret, og vor Fremgang var langt fra hurtig. Efter at vi havde rejst nogle saa Mil paa Bejen, kom vi til en venlig Familie, som modtoe os med humane Følesser og menneskelig Sympathi og Medlidenhed. Vi sloge Lejr der for at hvile os og om muligt tilfulde at gjenvinde vores LegemskræFTER, der havde lidt Meget af den Mathed, som den forbiligagne Nat havde tilføjet os. Profeten Joseph holdt en Tale der til Lejrens Medlemmer, og hvis jeg erindrer rigtigt, var der nogle Fremmede tilstede; han talte med en næsten overnaturlig Klarhed og Kraft. Han sagde, at den skækfellige Storm havde været sendt af Israels Gud som en Skillevæg mellem os og vores Fjender for at forhindre dem i at oversalde os om Natten, saaledes som Mandene, der red ind i vor Lejr Aftenen før, havde erklæret, at det havde været deres Hensigt at gøre.

Indbhæggerne i Nørheden fortalte os ogsaa, at nogle hundrede Mænd vare komne overens om at udføre denne Boldshandling imod os og i den Hensigt havde indtaget deres Stilling paa den modsatte Side af Floden fra det Sted, hvor vi vare lejrede, og ikke langt fra Badestedet.

Profeten Joseph sagde, at den Storm, som ramte dette Sted Natten før, skulle regnes blandt de Tilkjendegivelser af Guds Kraft, som i de sidste Dage skulle finde Sted til Forsvar for det adspredte Israels Hus. Han sagde, at Elementernes Raseri skulle i Fremtiden ødelegge de Ugadelige; at Floderne skulle oversvømme Mærkerne og tage Jordens Frugter fra deres Hænder, som have arbejdet haardt for at frembringe dem; Havet skulle overstige sine

Grændser og foraarssage Ødelæggelse; at Jordstjælv stulde rygte Jorden og omstyrte deres Huse, som strider mod det evige Evangelium; Gud vilde hjemløge de ugudelige med retsfærdige Straffedomme, thi hos mange af dem skulde Hjerterne forstenes imod det Vidnesbyrd, som Sandhedens ydmige Budbærere bringe til dem; at Tiden var nær for Haanden, da Herren vilde gaa i rette med Jordens Indbhuggere, thi de vilde udgyde hans Profeters Blod og banlyse hans Folk fra deres Midte. Han sagde, at Jehovah havde besalet, at denne Næsse skulde foretages, og at han vilde bevare Medlemmerne af Zions Lejr, til de naaede deres Bestemmelsessted; at intet Angreb, rettet imod dem, skulde lykkes, forsaavært de vilde vedblive at være enige og trofaste i at vandre ifølge de Raad, som fra Tid til anden vilde blive givne dem af Herren ved den Helligaands Inspiration.

Denne Tale var ikke given netop i de selv samme Ord, som her ere anførte, men delte vil maaſke tjene til at give

Læseren et Begreb om Indholdet af Profeten Udtalelser ved denne Lejlighed.

Dersom vi nu havde denne profetiske Tale, som Profeten Joseph holdt, nedstrevet i sin Helhed, vilde den være af langt større Værd end Guld. Den var af saa stor Bethydning, at Ingen uden en inspireret Herrens Tjener kunde have utalt den. I mine Tanker staar Profeten Joseph for mit Blik; jeg synes at kunne se ham indtil denne Dag fremstaar med sin høje, mandige Skikkelse med en værdig og imponerende Freintræden; den Helligaand oplyste hans Blik og straaledes fra hans Ansigt; hans milde blaa Øjne tindrede af den guddommelige Fld, som han var i Bejiddelse af. Jeg kan ikke undlade at tænke paa den Tid og lade det Billede leve i min Erindring, og jeg takker min himmelske Fader for, at jeg i mine Ungdomsdage har været aget værdig til at høre denne store Mand tale, og de Indtryk, man modtager i Ungdommen, hører til dem, man ikke let glemmer."

Erklæring fra Kirkens øverste Præsidentskab.

Efter „Bituben“, Salt Lake, Utah, optage vi følgende:

Atter igjen har ubejindig Politik med blind Partiiver foraarssaget en ubehagelig Pennefejde.

Det sidste kommunale Valg i Logan faldt som bekjendt ud til Republikanernes Fordel. Sejren var maaſke uventet for begge Partier, og Oppositionspartiet rejste Bestyldninger mod de Bindende om, at Sejren var ikke ørligt vunden, men var Resultatet af uretfærdig Indblanden af Mænd med gejstlig Ind-

frydelse. Salt Lake Herald, som er Demokraternes Talsmand, spærede hverken Stor eller Liden, men forlangte en Forklaring og disterede Straf for de Skyldige. Geo. F. Gibbs, Kirkens Hurtigstriver, var en af dem, som beskyldtes for at have brugt det Første Præsidentskabs Navn til den republikanske Valglistes Fordel, idet han offentlig og privat havde ladet Øtringer falde om, at det var Kirkens Lederes Ønske, at Republikanerne skulde vinde Valget, fordi det i Washington vilde

have vægtig Indflydelse paa vort politiske Velvære.

Dette fremkaldte selvfolgelig en Førlaring fra Kirkens overste Præsidentstab, som tidligere har ladet hele Verden vide, at det fralægger sig al Beskyldning for at have nogen Del i enten det ene eller det andet Partis Politik og ikke vil bære Ansvarer for Udfaldet af noget Valg. Førlaringen kom understreven af Wilford Woodruff og Joseph F. Smith — Geo. Q. Cannon var ikke hjemme — og lyder saaledes:

„Eftersom Ægypter ere satte i Domlob og befjendtgjorte, som beskylder Præsidentstabet af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige for at deltagte i politiske Affærer, hvorved det kontrolerer Valgene og disterer til Kirkens Medlemmer, hvilket Parti de skulle stemme for, erkære vi herved, at disse Ægypter ere falske og aldeles uden Grundvold. Vi benægte paa det Bestemteste, at vi eller nogen enkelt af os har autoriseret George F. Gibbs eller nogen anden Person eller Personer til at bruge vort Navn saaledes, at det skal have Indflydelse paa nogen Borger, til at understøtte det republikanske Valg i Logan eller andre Steder. Dersom vort Navn har været brugt paa nogen saadan Maade, er det aldeles uden vor Tilladelse, og vi anser det som uret og dæddelværdigt. Om vi have

noget Ønske i disse Henseender, da er det det, at Folk i dette Territorium ville studere og undersøge meget nøje de to store nationale Partier og vælge for sig selv, hvilket af de to, de ville forene sig med frivilligt og ærligt ifølge deres egen personlige Overbevisning, og da understøtte det i al Ære og Oprigtighed.

Det ene Parti skulde have de samme Rettigheder, Privilegier og Ansledninger som det andet. Om nogen paastaar, at det er det Første Præsidentstab's Ønske, at en Demokrat skal stemme for den republikanske Valgæddel eller en Republikaner for den demokratiske, da lad alt Folket vide, at han forsøger paa at bedrage Publikum og er uden Myndighed fra os dertil. Vi ønske ikke at foreskrive nogen Fremgangsmaade i disse Anliggender, men erkære, at hvad os angaaer, da ere alle Medlemmer i denne Kirke ganske og aldeles fri i alle politiske Affærer; men Ingen skal deltagte i onde Hølelser eller personlige Hentydninger. Præsident George Q. Cannon er fraværende; men var han her, da ere vi forvissede om, at han vilde under tegne denne Erklæring ned os.

Wilford Woodruff,

Joseph F. Smith.

Af Præsidentstabet for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.“

Tankesprog. Vælg altid det Bedste; Du skal snart erfare, at det ved Vanen ogaa bliver det Behageligste.

— Det sande Udtryk for det „at elsker meget“ er ganske at glemme sig selv.

— Fra Morgen til Aften raabe vi alle sammen paa Frihed, og fra Morgen til Aften vil enhver af os have, at det skal gaa alene efter hans Hoved.

Den 1ste Maj 1892.

Nutidens Dannelses-Tendens.

Ikke uden Marsjag kan den nærværende Periode kaldes Ufornuftens Tids-alder. Den forløbne Tids Tro viger bort under Skepticismens frygtelige Flamme og Nutidens tvivlende Fritænkeri. Billedstrid er Nutidens Feltraab, og de forsvundne Generationers Fantasiguder blive nedstrytede og spredte til de fire Verdenshjørner. Endogaa de forgangne Tiders Kjendsgjerninger blive latterlig-gjorte, — deres Grundvold rystede ved den senere Tids foregivne Opdagelser, deres Bygning fastet omkuld ved theoretiske Anfaalb, som, enten de nye Theorier ere mere rimelige end de gamle eller ikke, i det Mindste have det Fortryllende ved sig, at de ere nye. Menneskene i Almindelighed tro, at Selvstændighed i Tankerne bevises ved at stride imod andre Tiders antagne Anfauelser, og saa, rivende sig løs fra enhver af Troens Ankergrunde, faste de sig paa Lykke og Fromme ud paa det grænseløse Dyb, af hvis Stromme og Modstromme de drives omkring som en Boldt paa de vilde Bølger og efter Omstændighederne blive vankelmodige og hjælpeløse Skabninger.

Det er sandt, at Verden har gjort store Fremstridt i Kunstdæk. Det nærværende Aarhundrede har taget Kjæmpeskridt paa Kunstsens og Videnskabens Omraade. I at undersøge Naturens Underværker har Mechanismen spillet en vigtig Rolle; ved Hjælp af Maskineri har det været muligt at opuaa en uhørt Grad af Nøjagtighed. Undervisningsmethoderne ere bedre end dem, som benyttedes før. Ungdommens Undervisning er nu ikke mere et Lykketræf, den er systematisk, grundig og beundringsværdig i sin Fuldkommenhed. De Fordele, som Undervisningen nu yder, have aldrig før været saa fuldkommen virkeligjorte. Lejligheden til at erhverve sig Kunstdæk har aldrig før været saa tilgjængelige for Alle, og til videnskabelig Uddannelse foreligger almindeligtvis udmærkede Hjælpemidler. I disse Retninger overgaar det nittende Aarhundrede alle forbgangne Tidsalder, og det kan med Sandhed siges, at Verden i saa Henseende i vores Dage har opnaaet den højeste Grad af Civilisation og Oplysning.

Men, tilfredsstillende som alt dette er for den, som elsker Intelligenz, er det ikke desmindre med venlige tanker, at man betragter den store Ligegyldighed oversor Religion og Kunstdæk om Gud, som eksisterer. I mange Kredse af Samfundslivet er det desværre endogaa en Skif at se med Haan og Foragt paa al religiøs Tro og brændemærke den som barnlig Indbildung. Folk, som falde sig lærde, tale om Menneskets Tro som ikke værende Andet end en Folge af Lettroenhed. De ville ikke indrømme Andres Kunstdæk om Guds Tilværelse, dersom det ikke kan tydeligt godtgøres ved haandgribelige Beviser, i Folge deres Forstand, at han eksisterer. De indstrække deres Antagelse af Sandhed alene til det, som kan bevises af Mennesker. De ere uvillige til forhaabningsfuldt at gaa udenfor den kjødelige Bevisførelsес Grænse, og derved berøve de sig selv

Erholdelsen af den Kundskab, som Mennesket modtager ved sand Tro og Ydmighed. Selv twivle de, og de indbilde sig, at deres fornemste Pligt i Livet er at saa Vantroens Sæd i Andres Sind og at tilintetgjøre det Haab og den Forstroeting, som deres Medmennesker maatte nære.

Saadanne Indsynder som disse skulle alle Forældre modarbejde af yderste Evne. Gud er Ophav til al sand Kundskab. Tro paa ham er Grundvorden til al sand Intelligens. At fjende ham er den største af alle Kundskaber og ved at unddragte sig fra at erholsme Kundskab om ham, paadrager man sig en Straf, som ingen verdslig Verdom kan frelse Nogen fra. Ved en passende Opsørel eller Fremgangsmaade kan Enhver lære at fjende Herren med lige saa megen Sikkerhed, som der kan modtages angaaende det, som kan ses med Øjnene eller berøres med Hænderne. Skulde saadan en Gave, tilligemed en Forsikring om det evige Liv, letsindigt forkastes paa Grund af verdsligindede Menneskers Haan og Foragt? Ingen Forældre, som retteligen sætter Prismaa deres Børns Velserd, kunne nære saadan en Tanke eller svare befremstende til et saadant Spørgsmaal! Intet Barn, som har Dommekraft nok til at skelne mellem Lys og Mørke, vil udsette sig for en saadan Fare! Enhver, som anstrenger sig for at samle Kundskab, med Tro som sin Sjæls Pligt-Anfer, fortjener Opmuntring og Ros. Uden denne urokkelige Grundvold at bygge paa ved deres Søgen efter Kundskab, vil Menneskeslægten blot samle i Blinde mellem det Usuldkomne, og de ville aldrig komme i Besiddelse af Sandhedens skjulste Skatte. — Juv. Inst.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste J. P. Olsen skriver fra Scipio, Millard County, Utah, den 25de Marts: „Efter min Hjemkomst fra Danmark har jeg besøgt mange Familjer, baade i Sanpete County og andre Byer nordpaa, som have Slægtinge i Danmark, og paa denne Maade har jeg tilsyneladende udført noget Godt for deres fattige Venner og Slægtinge der. Influenza har gjæstet de fleste Hjem her i Byen, dog har den kun borttaget saa Osre. Den 17de Marts, Hjælpeforeningens Jubilcum, var en Højtidsdag blandt de Hellige overalt i dette Territorium. Det Gode, som denne Forening har udført i Løbet af de halvtredindstyve Aar, den har bestaaet, vilde næsten synes utroligt, dersom ikke de foreliggende Resultater tydeligt bevisste det. Jeg haaber, at den samme rige Fylde af Herrens Aand, som vi her i Zion følte den Dag, ogsaa da gjorde sig gjældende blandt de Hellige i Skandinavien. Jeg fremsender min Hilsen til mine Søskende og gode Venner i København, i hvis Selskab jeg har glædet mig mange Gange.“

Konferencen i Aalborg.

Konferencen i Aalborg afholdtes Lørdagen og Søndagen den 2den og 3de April i de Sidste Dages Helliges Foreningslokale, Urbansgade Nr. 26.

Vokalet var pragtsudt suykket.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsident L. F. Johnson samt Eldsterne Thor C. Nielsen, James Nielsen, Anders Jensen, A. Christensen, P. C. Christensen og S. P. Larsen.

Mødet Lørdag Aften Kl. 8.

Forsamlingen aabnedes med Afhjængelse af en Salme; derefter Bon, hvorpaa en Salme atter blev afslunget.

Eldste S. P. Larsen fremstod og talte angaaende Evangeliets Gudsdommelighed, Guds retsfærdige Handlemade med sine Born, og hans store Kjærlighed mod dem, samt angaaende den Helligaands Meddelelse og Virkning, Guds Riges Organisation med Apostle, Profeter o. s. v., og paa hvilken Maade han selv havde modtaget en Overbevisning angaaende „Mormonismens“ Sandhed.

Eldste A. Christensen var den næste Taler. Han fremstillede Evangeliets første Principer og sluttede med at formane de Hellige til altid at vaage og bede; til at forsøge paa at uddrage Bjelken af deres eget Øje, forend de forsøge paa at uddrage Skjæven i deres Broders Øje; at det Modsatte leder til Apostasi.

Eldste P. C. Christensen ønskede Herrens Alands Bejledning, medens han talte, saa at han kunde fremlægge saadanne Principer, som kunde bringe Glæde og Oplysning til de Tilstede-værende. Han omtalte Profetiernes bogstavelige Opfyldelse og Israels Indsamling i de sidste Dage, samt bevidnede, at Herren i disse Dage havde aabenbaret sig, og at han var i Stand til at beskytte og, om nødvendigt, befri sine Tjenere fra deres Bold, som forfolgte dem i vore Dage, saa vel som han

havde gjort mod sine Tjenere i forrige Dage, og hentydede til Apostelen Petrus' Udsfrielse af Hængslet ved Hjælp af en Guds Engel.

Mødet sluttedes med Sang og Tak-sigelse.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang. Bon af Eldste S. P. Larsen, hvorpaa atter en Sang blev afslunget.

Eldste James Nielsen, Forstander for Frederikshavns Gren, var glad og tilfreds i sin Stilling som en Missionær og berettede, at de Hellige i Grenen, over hvilken han præsiderede, folte vel i Evangeliet. Nogle gode Forsamlinger havde været afholdte, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare nogenlunde gode. Han har sit Vidnesbyrd om Sandheden af Guds Værk.

Eldste P. C. Christensen, Forstander for Hjorrings Gren, udtalte sin Glæde over at virke for at sprede Sandheden blandt sine Medmennesker og afgav Beretning om Tilstanden i sin Arbejdsmark. Siden sidste Konference havde der været afholdt 97 Forsamlinger i Grenen, hvoraf 36 hos Fremmede. I Grenen var ogsaa en Hjælpeforening oprettet, som udvorte meget Godt.

Konferencepræsident L. F. Johnson gav Beretning om Tilstanden i Aalborg Gren som Forstander for samme. Der havde været afholdt 135 Forsamlinger i Grenen siden sidste Konference, og af dette Antal 40 hos Fremmede. Ligeledes afgav han en samlet Rapport om Tilstanden i Konferencen, hvoraf fremgik, at der var 3 Gren, og at der i disse virkede 2 Højpræster og 7 af de Halvsjærs. Af det lokale Præstedomme: 16 Eldster, 10 Præster, 9 Lærere og 6 Diaconer. Det samlede Medlemsantal var 279. Siden sidste Konference vare 34 tillagte Kirken ved Daab, 4

udelukte, 14 emigrerede, 2 døde og 14 Børn velsignede. 128 holder „Skandinaviens Stjerne,” af disse Abonnenter ere 43 Fremmede. Han var sit Bidnesbyrd om Evangeliet, at det var det samme, som blev forkyndt af Jesus og hans Apostle Fordum; hentydede til Apostlene Prædiken paa Pentekostens Dag og den Helligaands Udgrydelse over dem, samt til Begyndelseslæren i Kristo.

Præsident Edw. H. Anderson folte sig lykkelig ved at have Anledning til igjen at mødes med de Hellige i Alborg og udtalte sin Tilsfærdshed med Tilstanden i Konferencen, samt den store Midkjærhed, som Eldsterne og de Hellige i Almindelighed havde lagt for Dagen, som bevises ved de indgivne Rapporter. Taleren sagde, at gjennem Evangeliet erholdes en Fred og Glæde, som ikke kan opnaaes paa nogen anden Maade: han ønskede at indprente paa de Helliges Sind Nodvendigheden af al bygge paa en fast Grundvold, og at de skulde føge efter at erholde et Bidnesbyrd for dem selv, thi mange Prævelser og Gjenvordigheder vilde maaße mode de Hellige, som kunde være til et Anstød for dem, dersom de ikke selv vare i Besiddelse af en uroffelig Overbevisning om Evangeliets Guddommelighed. Han gav mange gode Raad og talte meget belærende og sluttede med at formane de Hellige til Trofasthed, samt nedbad Herrens Velsignelse over de Tilstedeværende.

En Salme blev assingen, hvorefter Eldste Thor C. Nielsen sluttede med Taksigelse.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Forsamlingen aabnedes med Assynghjen af en Salme, hvorefter Eldste P. C. Christensen holdt Bon. Derpaa blev en Salme assingen.

Præsident Edw. H. Anderson talte til Forsamlingen. Han læste af Matthæus' Evangelium, 3dje og 4de Kapi- tel, og fremholdt, at vor Herre Jesus Kristus selv viste os Vejen hvorpaa vi skulde vandre; at, skjønt han var Guds egen Son, og havde ikke Synd, nedlod han sig dog til at dobes af Johannes i Jordans Flod, idet han sagde til ham: „Saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Det er;“ ligeledes, at han blev saare fristet af Djævelen, og, skjønt han var Guds Son, havde han dog sin Handlefrished, og følgelig kunde han have givet efter for Fristelsen, dersom han ikke havde været i Besiddelse af en fast Karakter, og ved Guds Hjælp hast Kraft til at sige til Fristeren: „Big bort Satan!“ Taleren hentydede til det store Arbejde, som vor Herre og Mester udførte for Menneskelegnets Frælse, og fremlagde paa en meget tydelig og letfattelig Maade Evangeliets første Principer og Nodvendigheden af, at alle Mennesker skulde se hen til Fræsken som deres Eksempel og lig ham modstaa Prover og Djævelens Tilloftelser, saa at, naar de blive fristede af den Onde, de da, lig ham, kunne sige: „Big bort, Satan!“

En Salme blev assingen, hvorpaa Eldste L. F. Johnsen sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 7.

Efter en Sangs Assynghjele aabnedes Mødet med Bon af Eldste Anders Jensen. Derpaa blev atter en Sang assingen.

Eldste Thor C. Nielsen var den første Taler. Han omtalte den ny Fødsel ved Vand og Land, og at den sande Kristi Kirke skulde, som Embedsmand, have Apostle, Profeter o. s. v. samt berørte Nodvendigheden af de aandelige Gaver og Tilkjendegivelser,

som i forrige Dage fulgte de Troende.

Eldste P. C. Christensen omtalte Daabens Maade; han hentydede ogsaa til den store Ugudelighed, som eksisterer i Verden og formanede de Førsamlede til at afstaa fra Synd og berede sig for Kristi andet Komme.

Præsident L. F. Johnson var den næste Taler. Han døvelde ved Nødvendigheden af at vise Lydighed mod Evangeliets Forstrifter, samt bevidnede, at Evangeliet er gjengivet til Jorden, og frembar et kraftigt Bidnesbryd om Sandheden af samme.

Præsident Edw. H. Anderson sagde, at, da der kun er to Veje for Mennesket at vaandre paa, en, som fører til Frelse og Lykhalighed, og en anden, som fører til Fortabelse og Glendighed, vilde det være klart og indlysende for ethvert fornuftigt Menneske at vælge den, som leder til Frelse; at, skjondt den er trang og snæver og i dette Liv forbunden med mange Banskeligheder, Prøver og Kristelser, fører den dog til den sikre Havn. Taleren hentydede til Nødvendigheden af guddommelig Myndighed.

Mødet sluttedes med en Sang, og Taksigelse af Eldste Edw. H. Anderson.

En god Aaland gjorde sig gjældende under alle Møderne, og Tilmødrene lyttede med Opmærksomhed til de forskellige Talerne. Søndag Eftermiddag saa vel som Aften var Salen fyldt til sidste Plads.

Mandag Aften Kl. 8.

Et Mode afholdtes udelukkende for de Hellige, hvorved, efter Alabningsceremonierne, Kirkens almindelige saa vel som lokale Autoriteter blev foreslaaede til Opholdelse og Anerkjendelse, hvilket ved enstemmigt Votum vedtoges.

Nesten af Tiden afbenyttedes af Eldsterne S. P. Larsen, Anders Jensen og Præsident Edw. H. Anderson til at opmuntre de Hellige til Trofasthed i Udførelsen af deres Pligter.

Præsident L. F. Johnson takkede de Hellige for al deres Opfrelse i at gjøre Forberedelser til Konferencen ved at dekorere Salen o. j. v.

Præsident Edw. H. Anderson udtalte sin store Tilsfredshed med de Helliges Bestræbelser i alle Retninger og nedbad Herrens Belsignelse over dem.

Efter Sang og Taksigelse hævedes Konferencen til ubestemt Tid.

Carl J. C. Jensen,
Skriver.

Hjælpeforeningens Jubilæum.

(Sluttet fra Side 224.)

Stockholm.

„Mødet aabnedes med Afslutning af Salmen Nr. 45. Bon af Søster Anna Strand. Salmen Nr. 32 blev afslungen.

Raadgiver Maria Edlund gjorde nogle indledende Bemærkninger, frem-

bar sit Bidnesbryd om Evangeliet og ønskede, at de tilstede værende Søstre vilde gjøre ligeledes, samtid nedbad Guds Belsignelse over Førsamlingen.

Søster Anna Strand og Søster Berta Erickson aflagde deres Bidnesbryd angaaende deres Tro paa Kristi

Evangelium, og ønskede at vedblive med at virke for Guds Riges Fremme.

Søstrene Ida Gustafsson, Emma Jansson, Lina Lundin, Anna Löfqvist, Josephina Nilsson, Mathilda Dahlstedt, Ingeborg Stenqvist, Carolina Teblom, Johanna Alstadius, Augusta Liljeqvist og Clara Åkerlind udtalte deres Højelser; de ønskede at udføre alt det Gode, som stod i deres Magt.

En Sang, forfattet af Søster Carolina Teblom, blev assingen af Søstrene J. Stenqvist, C. Teblom og H. Brant.

Søstrene Carolina Linde og Lovisa Gadoz udtalte deres Glæde over at være Medlemmer af Hjælpeforeningen og tilhøre Guds Rige.

Eldste L. L. Nilsson talte. Han glædede sig over de mange Vidnesbyrde, som varer aflagte, og ønskede selv at føje sit til de øvrige; sagde at mange store og herlige Øster vare givne de Trofaste; de Helliges Straaben skulde være efter at tjene Herren. Han paamindede de Hellige om det store Arbejde, som paahvilede dem i at udføre Ordinanser i Herrens Tempel for deres afdøde Slægtninge og Venner, dem, som var døde uden Kundstab om Evangeliet, og som med Vængsel ventede paa Udfrielse.

Salmen Nr. 94 blev assingen.

Bon af Søster Caroline Linde.

Søster Frederika Larsen gjorde nogle saa Bemærkninger.

Et originalt Digt af Søster Carolina Teblom i Anledning af Festen, blev opført.

Eldste August Carlsson sagde, at af alle Foreninger, som ere oprettede ved Inspiration, er Hjælpeforeningen en af de mest anerkjendte med Hensyn til Bigtighed, thi den er oprettet i alle Zions Staver i Utah og nærliggende Stater og Territorier, saavel som i de forskjellige Lande i Adspredelsen. Han

paamindede de Tilstedevarende om, at det var en Pligt, som vi skyldte hver andre, at afhjælpe hinandens Nød, forsaa vidt det stod i vor Magt. Han sagde, at Hjælpeforeningens Medlemmer burde virke for at velsigne deres Medmennesker, og ønskede, Herrens Vand maatte hvile over Enhver, som bestræbte sig for at gjøre det, som er ødelt og godt, saa at Herren kunde stue ned paa sit Folk med Velbehag og udgåde sine Besignelser over dem.

Sang af Søstrene Ester og Nelle Anderson.

Præsident F. Lundberg henthalde til, at Profeten Joseph Smith stiftede Hjælpeforeningen for 50 Aar siden, talte om den store Forfølgelse mod de Hellige, som begyndte nogle Aar derafter, og som endte med, at de Sidste-Dages Hellige maatte forlade deres Hjem, flygte ud i Ørkenen og til sidst ned sætte sig blandt Klippebjergene, og skildrede nogle af de Besværligheder, de havde at imødegaa, men viste, hvordan Herren ved sin Maade havde beskyttet og bevaret dem gjennem alle Trængsler og skjænket dem Livets Nødvendigheder, og endog Rigdom; talte om Kvindens Fremgang i Utah paa det videnskabelige Omraade, saavel som hendes Udvikling i det Hele taget. Taleren formanede og opmunstrede Hjælpeforeningens Medlemmer til med fornhet Kraft at gaa frem med Bisdom og Forstand og gjøre det, som er ødelt og ophøjende.

Salmen Nr. 19 blev assingen, og Eldste Carl Johan Norrmann opsendte Taksigelsesbonnen."

Uppsala.

"Modet aabnedes med at assinge Salmen Nr. 137. Bon af Søster Selma Erickson. Salmen Nr. 23 blev assingen.

En Rapport om Hjælpeforeningens Virksomhed oplæstes, hvorfra fremgik, at Foreningen blev organiseret den 25de November 1889, og at siden dens Organisation Medlemmerne have virket med Æver og Nidkærhed i Foreningens Interesse, og at, trods Medlemmernes indskrænklede Omstændigheder med亨syn til Midler, have de været i Stand til at udføre meget Godt ved at hjælpe de Nødlidende og Syge.

Tiden blev optagen med, at mange af Søstrene aflagde deres Vidnesbyrd angaaende Evangeliet og deres Altraa efter at vedblive trofaste og at gøre godt mod deres Medmennesker; Andre bade og sang Lovsange til Herrens Pris og Gere.

Eldste Engkvist bar sit Vidnesbyrd om Sandheden.

Eldste Anderson talte om Bonnens Nødvendighed.

Forstander J. Lawrence udalte sin Glæde og Tilsredshed over at have Anledning til at mødes med saa mange af de Hellige ved denne Højtidsfest. Han takkede Gud og priste hans evige og hellige Navn ved Tanken om, hvad Herren har gjort i disse sidste Dage for Menneskenes Frelse og Ophøjelse. Han formanedede de Tilstedeværende til Trofasthed og til at være beredvillige i at udføre alt det Gode, de vare i Stand til, og hjælpe deres trængende og nødlidende Medmennesker, saa vidt, det stod i deres Magt.

Salmen Nr. 45 blev assjungen. Derpaa opsendtes Taksigelsesbonnen af Eldste J. Lawrence.

Mødet sluttede med Sang og Bon."

Christiania.

„Hjælpeforeningens halvhundredaarige Jubilæum højtideligholdtes her i Byen med et Møde i vor Forsam-

singshal Klokken 10 Formiddag, hvor følgende Program blev udført:

1. Assjungelse af Salmen:
„Fader vor paa Himlensrone.“
2. Bon af Søster Petronelle Nilsen.
3. Assjungelse af Salmen:
„Nærmere, Gud til Dig.“
4. Oplæsning af Foreningens Rapport.
5. Oplæsning af Kassererstiens Regnskab, og Beretning om Foreningens finansielle Tilstand.
6. Bemærkninger af Foreningens Præsident, Søster Lovise Sørensen.
7. Oplæsning af Søster Anette Larsen.
8. Assjungelse af Salmen:
„O min Fader, Du, som troner.“
9. Oplæsning af et originalt Digt af Søster Anette Nilsen.
10. „Åbindens Virksomhed.“ Af Søster Maria Namott.
11. Sang af Søster Maria Halvorsen.
12. Bemærkninger over Emnet:
„Bon.“ Af Søster Maria Hansen.
13. Oplæsning af Søster Middel.
14. Sang af Søster Anne Larsen.
15. „Hjælpeforeningen.“ Af Søster Line Nielsen.
16. Assjungelse af Salmen:
„Guds Land som en Flid nu begynder at lue.“
17. Almindelig Taksigelsesbon. Af Konferencepræsident A. Madson.“

Laurvig.

„Åbindesforeningens Fest den 17de Marts blev højtideligholdt her med Aftoldelsen af et Møde om Formiddagen, hvilket efter Omstændighederne var vel besøgt. Tiden henrandt med Sang og Bon, og flere af Foreningens Medlemmer talte; de opmuntrede hverandre til Flid og Nidkærhed i deres gode Arbejde og til Trofasthed i Evangeliet, samt udtalte deres Tilsredshed med at

virke for Guds Værk; mange kraftige Bidnesbyrd om Sandheden blev givne og Herrens Land var tilstede i et rigeligt Maal. Taksigelsesbonnen opsendtes Kl. 12 af Eldste Michael Johnsen.

Efter Førsamlingen destog de Tilstedeværende i et udmerket Maaltid, hvorpaa de Hellige skiltes med de bedste Høstelser, og de ville uden Tvivl længe erindre denne velsignelsesrige Dag."

Drammen.

"De fleste af Kvindeforeningens Medlemmer og en Del Fremmede samledes paa Lokalet den 17de Marts Kl. 10 Form.

Salmie: „Hør Dig, o Fader, nu vi bøje," hvorefter Bon af Præsident Martha Billand. En Sang, forsattet af Eldste G. F. Mørch. Præsident Martha Billand gav en fort Skitse af Kvindeforeningens Virksomhed siden den 21de Januar 1878, da den blev organiseret af Eldste C. E. Pedersen. Hun følte sig taknemlig til Herren for hans Bistand og Hjælp igennem disse Aar og takfede Søstrene for deres Opoefrelser for Foreningen og den Hjælp, som de havde ydet hende i hendes ansvarsfulde Stilling. Onskede alle velkomne og nedbad Herrens Velsignelser over dem.

Søstrene Olette Olsen, Andrine Hansen, Olea Larsen og Elen Torgersen udtalte deres Tilsfredshed over at være

tilsammen paa denne mindeverdige Dag og bar sit Bidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet.

Eldste G. F. Mørch fremlagde C. C. A. Christensens Digt, "Landeverdenen," Sangen: „Paa Jorden Gud samler en Stammie saa stjøn," blev affjungen.

Vorstander A. M. Israelsen udtrakte sin Tilsfredshed over de Bidnesbyrd, som vare aflagte, og de Bemærkninger, som vare gjorte; talede om Kvindeforeningens Stiftelsesdag; sagde, at denne Institution havde udført et stort Arbejde iblandt de Fattige af Guds Folk og varet en god Støtte for Kirken.

Han fremhævede den fuldkomne Organisation som er i Kirken, Præstedommet, Gaverne, som folger de Sidste Dages Hellige, bevidnede at denne Kirke er af guddommelig Oprindelse, og at Joseph Smith var en Guds Profet; opmuntrede de Hellige til Æver og Midkjærhed i Udsørelsen af deres Bligter.

En Sang, forsattet af Eldste A. M. Israelsen, blev til Slutning af jungen.

Taksigelse af Eldste A. M. Israelsen.

Et Festmaaltid var arrangeret af Søstrene, hvilket alle de Tilstedeværende deltog i, og i den behageligste Stemning hengik Eftermiddagen med Sang, Deklamation og indbyrdes Samtale, indtil Kl. 5, da Enhver gif hjem med Overbevisningen om, at man havde tilbragt en behagelig Dag."

Dødsfald.

Sophia Kirstine Hansen Beck, født i Nybølen, Sjælland, Danmark, den 20de Marts 1839 afgik ved Døden i Paris, Idaho, den 1ste Marts 1892 efter 8 Dages Sygeleje. Hun annammede Evangeliet i 1860 og emigrerede til Utah i 1862, og døde, som hun levede, en god, gudhengiven Hustru og Moder.

Velkomstsang

ved Foraarstkonferencen i Aarhus, April 1892.

Mel.: „Foraaret atter med duftende Vinde.“

Velkommen Brødrel fra Bjergenes Dale

Bringer Gud til os det frelsende Bud.

Lydig Gud gaa, naar Gud det befaler,

Fra Eders Hjem og til Babylon ud.

Oplad Her Røst nu for Søskend' og Venner,

Ledet af Faderens hellige Land,

Mange endnu Evangeliet ej hænder.

Find dem! Og tag dem da hjærlig ved Haand.

Da vil af Hjertet Gud glædes og synes,

Før hver en Sjæl, Gud fra Synden saar ud.

Gud Kristi Kirke en Frelse tilbydes,

Alle, som adlyde Faderens Bud.

Gud Eders Arbejde lønnet maa blive,

Agtet af ørlige Kvinder og Mænd;

Thi en Fortrostdning vi ved Gud kan give; —

Lydhed før til vor Fader igjen.

Herren nu skærme den Vej, her Gud vandre,

Skærme Tert Hjem, hilst i Bjergenes Dal;

Nanden forbinder os jo med hverandre,

Gud den besjæle enhver i vor Sal.

Laura Berberich.

Notits.

Konferencemoderne i Kjøbenhavns Konference ville blive afholdte som følger:

Fredag (Bededag) den 13de Maj Kl. 10 Form., og Kl. 6 Aften.

Ørdag den 14de Maj, Kl. 8 Aften.

Søndag den 15de Maj, Kl. 10 Form. (Søndagskolen afholder Eksemen),
Kl. 2 Eftermiddag og Kl. 6 Aften.

Alle indbydes venligt.

H. F. Liljenquist,
Konferencepræsident.

Indhold.

| | | | |
|--|-----|----------------------------------|-----|
| Torsynets specielle Styrelse..... | 225 | Konferencen i Aalborg | 233 |
| Erlæring fra Kirkens øverste Præsidentstafab | 230 | Hjælpeforeningens Jubilæum | 236 |
| Red. Anm.: Nutidens Dannelses-Tendens .. | 232 | Dodsfall | 239 |
| Uddrag af Korrespundance | 233 | Velomsthang | 240 |
| | | Notits | 240 |

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Træt hos J. E. Bording (B. Peteren).